

4.fejezet

1979. május

Skócia

– Anya, el tudnád hozni az iskolából Archit is Edwarddal és Glóriával együtt? Vladimir szeretne velem találkozni üzleti ügyben.

– AZ a Vladimir? – húzta fel a szemöldökét Diana, Emily anyja.

– Igen, anya, AZ a Vladimir – nevetett Emily anyja szemöldök húzásán. – Azt mondta, érdekelné a családját néhány befektetés Afrikában, de szeretnének minél kisebb kockázatot vállalni, ezért az elején inkább csak betársulnának hozzánk.

– És te ezt jó ötletnek tartod, kicsim? Tudod, hogy az oroszok nem szeretnek osztozkodni.

– Persze, hogy tudom, de kíváncsi vagyok. Arra is, miért most keresett meg, meg arra is, hogy mibe szeretnének befektetni. Ne félj, a bányáinkat nem adom. De arra gondoltam, ha az olaj érdekli őket, ahhoz még nem vagyunk elég erősek, és velük talán betehetnének a lábunkat erre a piacra is.

– Nem vagyunk elég erősek a kitermeléshez vagy egy finomítóhoz? Nem hinném, hogy gondot okozna Bernard svájci bankjának, hogy meghitelezze nekünk a pénzt. Szerintem nagyanyádnak ehhez kettő percre lenne szüksége, hogy elintézzze.

– Tudom, anya, nem is arról van szó, hogy Apollónia ezt nem tudná bármikor két csókkal elintézni, hanem arról, hogy ezeket a befektetéseket meg is kell védeni. És az már nehéz dió. Nagy a tülekedés az afrikai olajért, várhatóan a nagy tülekedésben sokan

fognak egymás lábára taposni. Az oroszok abban is jók, hogy ezt hogyan hárítsák el, vagy, hogy ők legyenek azok, akik mások lábára taposnak. Én nem szívesen ütném bele az orrom a fegyverkereskedelembé, bármennyire is jó üzlet. Magán hadsereget sem szeretnék szervezni. Ebben viszont Vloda családja nagyon is otthon van.

– Vloda?

– Igen, anya, Vloda, – forgatta a szemét Emily. – Mondtam már neked, hogy találkozgatunk egy ideje.

– Aha. De azt nem mondtad, hogy már a becenevén szólítjátok egymást – mosolygott Diana.

– Nem is, mivel ez egy úgynevezett rövid név. Ő meg továbbra is Emilynek hív. Szóval ne kombinálj, anya, légy szíves – nevetett Emily, mert tudta jól, hogy az anyja mire gondol.

– Aztán miért ne kombináljak? Itt lenne az ideje, hogy Archibaldnak szerezz egy apát, magadnak meg egy férjet, de legalább egy férfit. Az ég szerelmére, Archibald már 8 éves, te meg huszonhét vagy!

– Ezt úgy mondod, mintha valami matróna lennék – nevetett Emily. – Mondd csak, anya, te hány éves voltál, amikor férjhez mentél a „férfihoz”, Jordanhez? Huszonkilenc? Mert Dominiket te is inkább gyereknek tartottad, azért is váltál el tőle. Megígérem, mire annyi leszek, én is találok egy férfit magamnak. FÉRFIT, anya, csupa nagybetűvel. Nem holmi taknyos kölyköt.

– Jól van, megint a tiéd kell, hogy legyen az utolsó szó, hát legyen. De hidd el, Archinak sem jó, hogy nincs teljes családja. Szegény gyerek sokáig nem értette, neki miért nem az apja William, és miért mondjuk, hogy Edward és Gloria nem a kisöccse és kishúga, hanem a nagynénje és nagybátyja. Nehéz

szegénykémnek megérteni, hogy ki kicsoda körülötte. Bár, bevallom, néha nekem sem könnyű – nevetett Diana – Hidd el, te sem lettél volna olyan elviselhetetlen kamasz, ha Jordan halála után nem várok hosszú évekig ismét a férjhez menetellel.

– Persze, de akkor nem egy dögös fiatal pasi lenne a férjed, aki minden éjjel jól megdönget, és nem úgy néznél ki, mint a nővérem – cukkolta tovább az anyját Emily.

– Pont ezért kellene egy férfi neked is, drágám, hogy végre téged is megdöngessenek minden éjjel – vágott vissza Diana. – Hidd el, nem kéne várnod huszonkilenc éves korodig. Arra is nagy szükség lenne, hogy testvért szülj az unokámnak, még mielőtt betöltöd a harmincat. Nem mondom, hogy nem élveztem és élvezek minden percet a kicsikkel, de néha jó lenne már úgy igazán belevetni magam az üzletbe megint. És nem attól tenni függővé a dolgokat, hogy ráér-e a babysitter, vagy éppen William hajlandó-e az összes gyerekeket bevállalni egy hétig, ami legyünk őszinték, emberfeletti teljesítményt kíván. Rengeteg ötletem van, amit még ki szeretnék próbálni.

– Tudom, anya – ölelte át Emily Dianát, – és azt is tudom, hogy ez nem jó a fiamnak. Mindig attól félek, hogy örök életére összezavarodik. De ez még mindig jobb, mint egy rossz házasság. És csak hogy tudd, amióta Vlodát jobban megismertem, a döngetést is kipipálhatom, ha nem is minden éjjel. Remélem most már elégedett vagy, kihúztad belőlem, amit akartál.

– Na, menj arra a megbeszélésre vagy döngetésre, vagy akárminek is nevezed – legyintett Diana boldogan, – én hazahozom az iskolából Archibaldot a többiekkel. – Élvezd a délutánt kincsem, nem kell sietned – kacsintott Diana a lányára.

– De anya! – nevetett fel Emily.

– Hé, mit mondtam? Rossz az, aki rosszra gondol! – nevetett Diana, magához vette a kocsikulcsot és már indult is a gyerekekért.

Annak ellenére, hogy az Asperg család a világ leggazdagabb családjai közé tartozott, mégis igyekeztek úgy élni a mindennapjaikat, hogy minél közelebb maradjanak a valósághoz.

Apollónia, Diana anyja, hetvenéves koráig nem volt hajlandó semmilyen személyzetet tartani a személyes szükségleteire. Most is csak egy sofőrje van, mert már fárasztja a hosszú vezetés, a megnövekedett forgalom meg idegesíti. De maga főz, és maga takarítja a saját lakosztályát, annak ellenére, hogy a svájci villának végre komoly személyzete van. Bernard, a harmadik férje minden alkalmat megragad, hogy rábeszélje Apollóniát, engedje kényeztetni magát, de ő mindig ugyanazt a választ mondja: amíg képes vagyok ellátni magam, addig életben maradok. Egy kis házimunkába még senki nem halt bele.

Erre nevelte a saját gyerekeit is. Diana, az első szülöttje mindenben szinte vakon követte és követi az anyját, legyen az háztartás, gyereknevelés vagy üzlet. Apollónia, Diana és Emily a család triumvirátusa, akik kemény kézzel vezetik a vállalkozásokat, és végtelen nagy szeretettel irányítják a családot.

Emily még nem volt tizennyolc éves, amikor anyja harmadik esküvőjén szó szerint beleszédült mostoha apja unokaöccsébe. Annyira, hogy idősebbnek hazudta magát csak azért, hogy Aaron ne utasítsa vissza akkor éjjel. A férfi hivatásos katona volt, és csak nagybátyja esküvőjére jött haza, vasárnap már ment is vissza a hadihajóra. Emily elérte, amit akart, sőt annál többet is.

Nem csak egy csodálatos együttlétet kapott Aarontól, de egy új életet is – terhes lett. Amikor kiderült, William, a mostoha apja kis híján gutaütést kapott. Két napig nem lehetett hozzá szólni. Végül

a hadügyminisztérium segítségével távházasságot kötöttek, így biztosították Emily és a születendő baba jogait.

Sajnos, a személyes házasságkötésre soha nem került sor. Aaron meghalt mielőtt a fia még megszületett volna. Emily pedig özvegy lett 6 hónapos terhesen. A kisfiú apja neve, az Aaron Archibald után kapta a saját nevét is, de apjával ellentétben őt mindenki Archibaldnak, vagy csak Archinak szólította.

Édesanyja utána két hónappal adott életet az ikreknek, így a kis Archi együtt nőtt fel Edwarddal és Gloriával. Emily mindvégig a skóciai birtokon marad anyjával és mostoha apjával, Williammel. Az első három évben Emily minden idejét a kisfiának szentelte, de ahogy a gyerekek óvodába mentek, Emily és Diana is egyre több időt töltött üzlettel ismét.

Apollónia még mindig erős kézzel irányította a családot, éppen ezért mindenkit meglepett a hetvenedik születésnapján, amikor szóba hozta a végrendeletét. Senki előtt nem volt titok, hogy Dianát tekinti az utódjának, viszont meglepetést okozott azzal, hogy Emilyt kérte arra, tartsa rajta a szemét az afrikai vállalkozásokon. Igen, Diával kezdték el, és fia, Raphael ott is telepedett le, mégis úgy gondolta, hogy Emily jobban tudja majd kezelni a helyi politikusokat, mint bárki más.

Apollónia még az első világháború alatt ismerkedett meg Jurijjal, az akkor még gyerek Vloda apjával. Mint néhány évvel később kiderült, Simon, Apollónia második férje, és Jurij, igazi jó barátok voltak. Simon bankja finanszírozta az orosz család legtöbb vállalkozását és kezelte a pénzüket Svájcban, de ő felügyelte Apollónia kezdeti lépéseit is a pénzvilágban.

Jurij néhány éve meghalt, és Vladimir lett a család feje. Kevesen tudták, hogy apját meggyilkolták, és az ő élete sem volt biztonságban orosz-földön. Ezért is költözött át Svájcba, és ott

ismét felvette a kapcsolatot Apollóniával, akit az apja nagyon nagyra tartott. Sokszor emlegette, hogy Simon egy pénzügyi zseni, de Apollónia az igazi nagyágyú.

Vladimirnak nagy gondja volt. Három elvált feleségtől született hét gyereke, de csak ő tudta, hogy egyik gyerek sem lehet az övé. Ő ugyanis egy ritka fertőző betegség miatt meddővé vált valószínűleg még tizenhét évesen. Ez akkor derült ki, amikor negyvenegy éves volt. Apja ellen akkor követték el az első gyilkossági kísérletet, és felépülése után kinevezte őt az örökösének. Ő pedig úgy döntött, hogy lefagyasztja a spermáit, és olyan végrendeletet ír, amiben a család későbbi örököse csak az lehet, akinek a DNS-e egyezik az övével. Egy svájci magánklinikára ment, és döbbenten kapta kézhez az eredményt, hogy a spermái életképtelenek.

Ennél csak az volt a rosszabb, hogy a feleségei sorra ajándékozták meg gyerekekkel – ami csak egyet jelenthetett, hogy azok nem tőle vannak.

De hallgatott, mert ha kiderül, hogy neki nem lehet gyereke, az egyenlő lett volna a halálos ítéletével. Az orosz oligarchák nem ismernek el semmilyen gyengeséget. Kíméletlenek, főleg ha egy olyan gazdag családról van szó, mint Vladimiré.

Tehát várt. A megfelelő alkalomra. Vagy a csodára. Egyedül Apollónia tudott erről a titokról. Ő hívta fel a figyelmét a lehetséges megoldásra is. Egy afrikai hagyomány szerint, ha a családfő nem képes gyermeket nemzeni, akkor kiválasztanak erre valakit a családból, testvért, nagybácsit, vagy bárkit, aki közeli rokon, akinek köszönhetően a vérvonal folyamatos marad. Sokszor a DNS teszt is 90% fölötti egyezést mutat ki.

Azonnal felhívta a figyelmét Emilyre is. Fiatal, özvegy, van egy fia, tehát nincs gond a termékenységével sem. Ráadásul nagyon

okos, méltó utódja a nagyanyjának. Nem melleleg Apollónia tudta jól, hogy Emilyt nem kötik a konvenciók, lazán veszi az úgynevezett társadalmi elvárásokat, ugyanakkor mérhetetlenül kalandvágyó. Nála minden titok el van temetve, örökre. Ha van valaki, akit be lehet vonni Vladimir problémájának a megoldásába, az Emily. Feltéve, ha Vloda oldalán is lesz valaki, aki biztonsággal helyettesíti őt a családból, amikor eljön annak az ideje.

5.fejezet

Vladimir tudta, hogy nagyot kockáztat a mai beszélgetéssel. Emilyvel rendszeresen találkoztak az elmúlt két évben, főleg miután szeretők is lettek. A korkülönbség egyiküket sem zavarta, mert rengeteg közös témájuk volt, ahogy az izgalmas, változatos szex szeretete is közös volt bennük. Vladimir tehát nem csak azt kockáztatta, hogy még eggyel több ember fog tudni a titkáról, hanem azt is, hogy ha mégsem jól mérték fel a helyzetet Apollóniával, elveszítheti Emilyt, mint barátot is, és mint szeretőt is, amit pedig nem akart.

– Vloda, mi van veled? Beteg vagy? – kérdezte Emily, miután már másodszor kapta rajta Vladimirt, hogy az üres tekintettel bámul a levegőbe.

– Ne haragudj, kicsim, semmi gond. Csak nehéz elhatározni magam arra a beszélgetésre, amit mára terveztem.

– Jézusom, Vloda, te még azt is eltervezed, miről akarsz velem beszélgetni? Ne már, ennyire nem lehetsz irányítás-mániákus – nevetett fel Emily, utalva ezzel arra, hogy kettejük szexuális kapcsolatában Vloda mindig a meghatározó, domináns szerepet töltötte be.

– Ez nem lesz egy szokványos beszélgetés, az biztos. Még a te mércéddel mérve sem – mosolygott Vloda, és ezzel az első együtt töltött éjszakájukra utalt, amikor Emily egyszerűen ledöntötte Vladimirt a lábáról. Minden értelemben.

Vloda, bár majd megőrült a fiatal és szexi Emilyért, óvatosan akart közeledni a lányhoz. Emily viszont, akinek akkor már évek óta nem volt rendszeres szex az életében, majd megőrült a jó képű, sármos férfiért, akinek már a hangjától is nedves lett a bugyija.

Egyik alkalommal egy bálba kísérte el nagyanyját a férjével, és Vladimirt, amikor a bál után visszatértek a lakosztályba, és Emily úgy döntött, most vagy soha. Vloda szokás szerint nem csak vele ment, hogy meggyőződjön arról, biztonságban visszaért, de ilyenkor még megittak egy pohár konyakot is együtt, mielőtt Vladimir távozott volna. Most azonban Emily fogta magát, beült a férfi ölébe és a kezét az estélyi ruhája alá húzta. „Ez miattad ilyen nedves, nagy orosz medve. Hajlandó vagy segíteni rajtam, vagy keressek valakit a szállodai alkalmazottak között, aki gondoskodik rólam?”

Vladimirt hihetetlenül felizgatta Emily nyers modora. Olyan éjszakát töltöttek együtt, amit egyikük sem felejtett el soha. A majdnem ötven év korkülönbség az ágyban eltűnt. Csak a férfi volt és a nő, akik megőrültek egymásért, akik egész éjjel nem tudtak betelni egymással.

– Ez izgalmasan hangzik, most már felcsigáztál. Maradjunk, vagy menjünk valami kevésbé nyilvános helyre? – kérdezte Emily, mert tudta, ha Vladimir komoly dologról akar beszélni vele, akkor az csak egyetlen helyen történhet meg, nála, a biztonsági szobában. A férfi ugyanis még a saját személyzetében sem bízott meg.

– Menjünk, kicsim – állt fel Vladimir és kezét védelmezően Emily hátára tette, miközben kifelé tartottak az étteremből.

Emily ismerte jól Vladimir szabályait. Az autóban kedves semmiségekről mesélt, hogy Archibald mit rajzolt neki az iskolában, vagy, hogy már önállóan lovagol mind a három gyerkőc, de Glória a legvadabb közülük, és hogy Edward megint hazavitt egy kutyát. Dianával kezdenek attól félni, hogy Edward nem csak a kóbor kutyákat gyűjti be és viszi haza, hanem minden

kutyát, amit meglát és hajlandó vele menni. Még jó hogy elég nagy a birtok.

Végre megérkeztek Vladimir házához, ami egy gyönyörűen felhíjtott palota volt, és egyenesen a férfi lakosztályába mentek, ugyanis onnan nyílt a titkos szoba. A személyzet előtt egyetlen tiltott terület volt, ahova maguktól nem léphettek be, Vladimir lakosztálya.

A férfi egyenesen a titkos ajtóhoz ment, innen sejtette Emily, hogy tényleg nagy horderejű lehet a dolog, amiről beszélni fognak. Még egy itallal sem kínálta meg, ami nem vallott rá. Vladimir mindig maga volt a megtestesült udvariasság és jól neveltség.

– A legjobb lesz, ha rögtön a közepébe vágok. Évek óta tudom, hogy meddő vagyok, ennél fogva azt is tudom, hogy egyik gyerek sem az enyém azok közül, akik jelenleg a nevemet viselik.

Emily csak vágott egy grimaszt és bólintott, hogy érti a problémát, nem volt mit hozzátenni a kapott információhoz. Érdeklődve várta a folytatást. Ez tényleg nagy horderejű dolog. És nem való bárki fülének.

– Apollónia beszélt nekem egy afrikai szokásról, hogy ott hogyan oldják meg az ilyen problémákat.

– Igen, én is ismerem. Hogy jövök én a képbe?

– Az ajánlatom a következő: feleségül veszek, majd elmegyünk egy hosszabb nászútra. Biztos találunk olyan helyet, ahol magadra tudlak hagyni néhány napra, és Borisz gondjaira bízlak. Remélhetően nem kell túl sokszor megismételni a dolgot mielőtt teherbe esnél. Minden alkalommal nő a kockázat, de ezt mindannyian tudjuk.

– És mi a következő lépés? Hogyan biztosítod be, hogy a családi vérvonal örököljön utánad?

– Végrendeletben a tőled született gyerek lesz az utódom, és halálom esetén Borisz lesz a gyámja mindaddig, amíg a huszonötödik évét be nem tölti. Borisz fogja eldönteni, hogy alkalmas-e átvenni a családi üzletet, vagy sem. Ha nem, akkor ő viszi tovább azt.

– Ez így nem elég, Vloda – mondta Emily, – te is tudod. Amikor majd meghalsz, úgy kétszáz év múlva, a hiénák mind elő fognak kerülni. Atom-biztos végrendelet kell. Meg kell tudnunk, ennek a gyereknek milyen lesz a DNS egyezősége veled. Ha elég magas, akkor bele tudod írni a végrendeletbe, hogy kizárólag DNS vizsgálat által bizonyított örökös részesedhet a vagyonodból - bármilyen formában.

– Hmm. Nem rossz. Te tényleg nagyon okos vagy, kicsim. Nem hiába tart Apollónia téged az örökösének.

– Kösz, Vloda. De még mindig van mit csiszolni a terven, ha nem akarunk téged, engem, a leendő gyereket, meg persze Boriszt is kitenni az állandó életveszélynek. Lehet, hogy ez a házasság nem az égben köttetik, de azért nem szeretnék még egyszer olyan gyorsan megözvegyülni, ahogy az első alkalommal történt.

– Azt én sem szeretném – nevetett Vloda. – Meddig is voltál házas, kicsim?

– Alig több, mint másfél hónapig. Aaron egyetlen ultrahangos képet látott a fiáról mielőtt meghalt.

– Nagyon szeretted? – simogatta meg Vladimir Emily haját.

– Ki tudja? Tizennyolc éves voltam, tomboltak a hormonjaim. Ő meg fess volt, magas, gyönyörű volt a mosolya, és már attól felizgultam, hogy rám nézett – nevetett fel Emily.

– Jaj, te lány, egyszer a sírba viszel a szövegeddel – nevetett Vladimir is, – de ezt imádom benned a legjobban. Hogy mindent ki mersz mondani. Ha tudnád, milyen izgató...

– És mit szeretsz még bennem, nagy orosz medve? – hajolt közel Vladimirhez Emily, hogy jól láthassa kedvese a dekoltázsát.

– Azt hogy bevállalós vagy, szarsz a világra, meg a szabályokra. És ha van valaki, akiben megbízom Apollónián kívül, hát az te vagy, kicsim. De vissza az üzletre, arról még nem beszéltünk, miért éri ez meg neked.

– Oké, lássuk, mire gondolsz?

– Az orosz üzletekbe nem vonlak be téged, de nászajándéknak megkapod a moszkvai palotát. Ezt muszáj, hiszen időnként akkor is el kell majd menned Moszkvába, ha én már nem leszek. Legyen egy biztonságos helyed. Aztán lépésről lépésre átkerül a családi trösztbe, hozzátok, az összes legális üzletem, mint közös vállalkozás. Először csak beveszlek társnak, egy nagyobb részt a gyerekre íratok, a felügyelet is átkerül fokozatosan hozzád. Ez érinti Albániát, a kikötő fejlesztést, a görög szigetet a nyaralóházakkal, a dél-amerikai kávéültetvényeket, a londoni, svájci és párizsi szállodákat, és mindent, amit Afrikában majd együtt csinálunk. A gyerekemnek és Borisznak ott lesz az olaj és a gáz üzlet, meg az építőipari cégek szerte a világban. Így lehetőségetek lesz arra, hogy egymást segítsétek a jövőben is. Természetesen együtt készítjük el az új végrendeletemet, nem akarok sem kiskaput, sem meglepetést.

– Borisz mit szól mindehhez? Tudom, hogy feltétel nélkül megbízol benne, de ez talán neki lesz a legkeményebb. Lesz egy gyereke, aki soha nem fogja apának szólítani.

– Igen, ő az egyetlen a családban, akiben megbízom feltétel nélkül. Voltak fenntartásai a tervemmel kapcsolatban, de csináltattunk DNS tesztet, és 98%-os az egyezésünk, ami elég bizarr, merthogy az unokatestvérem fia. A lényeg, hogy ha tőle esel teherbe, akkor a DNS vizsgálatnak igen jó eredményt kell mutatni. De van egy feltétele, mégpedig az, hogy ha én meghalok, még mielőtt a gyerek betöltené a huszonegyedik évét, akkor hozzá kell menned feleségül. Ezzel akarja kizárni, hogy a gyerek más apa befolyása alá kerülhessen. De ez a feltétel csak addig áll, amíg a gyerek betölti a huszonötödik évét, akkor akár el is válhattok. Ha meg már a gyerek már elmúlt 21 éves, kicsi a valószínűsége, hogy bárki idegennek a befolyása alá kerülhessen. Ha ez mégis megtörténne, Borisz, mint a gyámja, még mindig közbeléphet.

– Szóval, ha jól értem, ha beleegyezek, hogy a feleségem legyek, és szülök neked egy gyereket, akkor a következő minimum huszonkét évre elkötelezem magam melletted, és ha te közben meghalnál, akkor kötelező jelleggel Borisz lép a helyedbe.

– Pontosan. Megértem, ha időre van szükséged, hogy mindent átgondolj.

– Ugyan miért lenne? – vágott közbe Emily. – Úgy ismersz, mint aki nem tud fontos döntést meghozni? Nem, csak tisztán akarok látni.

– Akkor jó. Igen, ez egy minimum huszonkét évre szóló szerződés, még akkor is, ha gyorsan teherbe esel.

– Mi lesz, ha nem fiút szülök? Hanem lányt?

– Ez nem gond, tekintve hogy nálatok női ágon öröklődik az ész meg a bátorság – mosolygott Vladimir. – Borisz majd odafigyel, meg te is, hogy megfelelő férj kerüljön az oldalára. A családfő az én gyerekem lesz, akár fiú, akár lány.

– Ezt elfogadom. De van még egy dolog, amiről beszélnünk kell. Mint legtöbben a családukban, én is sok gyereket szeretnék. Most huszonhét éves vagyok, és legjobb esetben is ötven éves koromig kötne a megállapodásunk. Tudom, anyám negyvenkilenc évesen szülte az második ikreket, de mit csinálunk, ha én nem szeretnék addig várni?

– Akkor két lehetőség lesz előtted: ha stabil a helyzet az orosz fronton, akkor elválunk, a gyerek marad velem, és te választhatsz magadnak új férjet, persze a megfelelő házassági szerződéssel. Ha azonban az orosz háttér nem stabilizálódik, akkor csak egy lehetőség marad, ismét Borisz.

– Mi lesz, ha Borisz meg akar nőszülni közben? Vagy saját családot akar?

– Nézd, Borisz nem fog megnőszülni, az meg hogy saját gyereke legyen, meg valakivel együtt éljen, megoldható. Sőt, kifejezetten kíváncsi is. Hiszen bármi történhet a mi gyerekünkkel, ha a sors úgy hozza, hogy csak Borisz marad, utána az ő gyerekének kell a család élére kerülni. Tehát biztosításként szükséges is, hogy Borisznak legyen saját gyereke idővel. De vállalta, hogy ha ez be is következne, amikor feleségül kell, hogy vegyen, akkor nem lesz más nő melletted. Azt meg biztosan tudod kezelni, ha lesz más kapcsolatból gyereke.

– Persze, az nem gond. És ki tud még erről a tervről?

– Apollónia. Ő ajánlott téged.

– Érttem. Nézd, elég szép nászajándékot kapok tőled, és a család is jól jár. Te is jól jársz, anyám is örülni fog, már úgyis kattognak a fogaskerekek az agyában, amióta tudja, hogy veled találkozgatom

– És te? Te jól jársz, Emily? – kérdezte Vladimir nagyon is komolyan.

– Én járok a legjobban, nagy orosz medvém. Lesz egy férjem, aki garantáltan nem fog megcsalni, nem hoz haza balkézről egyetlen gyereket sem, és akivel ráadásul kurva jó a szex. Tehát még csak meg sem kell játszani magam, mint boldog és elégedett fiatalasszony. Ezen kívül tudunk beszélgetni, vannak közös dolgaink, de vannak, és lesznek saját üzleteink is. Ráadásul azt is tudom, hogy a fiam is kedvel téged. Csak annyit kérek tőled, hogy soha ne felejtsd el, Archibald mindig a gyerekem lesz, és amíg saját lábra nem áll, addig velem, sőt velünk fog élni. Ő része a csomagnak, amit velem kapsz.

– Ez így tökéletes, kicsim. És most menj, tedd azt a gyönyörű kerek segged az ágyra, úgy ahogy én szeretem. Itt az ideje, hogy végre birtokba vegyem az összes édes lyukadat. Hallani akarom a nyögdecseledet, amikor végig nyallak, és a szexi sikkantásodat, amikor majd a seggedet is kezelésbe veszem. Menj, szerelmem. Ne várass sokáig – és egy jókorát csapott a kezével Emily fenekére.

Vloda imádta a kemény szexet, és fokozatosan bevezette Emilyt is az ő világába. Annak ellenére, hogy már anya, alig volt jártas a szexben, amikor Vlódával egymásra találtak. Hiszen egyetlen alkohol-gőzös éjszaka eredményeként született Archibald, és még a gyerek megszületése előtt lett özvegy. A fia hároméves koráig egyáltalán nem is volt semmilyen kapcsolata. Aztán anyja biztatására keresett magának néhány egy éjszakás kalandot, de

nem lelkesítették fel. Már kezdte azt hinni, hogy ő más lesz, mint a nagyanyja és anyja, akik nagyon is élvezték a házasságot.

Aztán találkozott Vladimírral. Tulajdonképpen születésétől ismerte őt, része volt a családnak, mint Apollónia jó barátja. Viszont az tagadhatatlan, hogy Vladimír olyan férfias jelenség, akinek a közelében még Emily is elgyengült.

Most meg már elképzelni sem tudná az életét anélkül, hogy rendszeresen találkozzon Vloda-val, és engedje magát megzabolázni egy még erőteljesebb egyéniségtől. Ahogy Vloda magyarázta neki, ez az egyensúly, amire Emily-nek szüksége van. Az üzleti életben már most látszik, hogy megállíthatatlan lesz, épp úgy, mint nagyanyja, Apollónia. Talán még nála is kockázatvállalóbb. A hálósobában viszont Vladimír az úr. Az történik, akkor, ahogy, és amikor ő akarja.

Emily villámgyorsan megszabadult a ruháitól, majd az ágyra feküdt, kezét a feje fölé nyújtotta, lábait széttárta. Ez volt Vladimír kedvenc póza. Ahogy széttárta a lábait, rögtön érezte, hogy előnti a nedvesség. Vloda ezt is imádta benne, hogy nem csak nyitottan, de már tette-re készen várt rá.

Épp csak elhelyezkedett az ágyon, amikor kijött a fürdőszobából a férfi, az egyetlen, aki képes volt Emily-t irányítani, aki képes volt neki megadni mindazt az élvezetet és kielégülést, aminek nagy szükségét érezte. Az a férfi, aki hamarosan a férje lesz. Aki hamarosan minden éjjel a magáévá teszi.

Emily elgyönyörködött leendő férjében. Magas, majdnem százkilencven centi, széles vállak, szőrtelen mellkas, gyönyörű erős mellbimbók, hatalmas, izmos combok, még mindig lapos has és hatalmas nemi szerv. Még mindig emlékezett rá, hogy az első együttlétük után három napig nem tudott rendesen ülni.

Vladimirnek többször is pózt kellett váltani, hogy teljes mértékben birtokba vehesse Emily vagináját. Azóta persze már hozzá idomult, megszokta a méreteit, sőt, néhány hónapja Vloda birtokba vehette a hátsó bejáratot is, legnagyobb örömére.

Mint mindig, Vladimirnak már a látványtól meredezni kezdett a farka. Megállt az ágy végében, és csak gyönyörködött Emilyben.

– Hé, nagy medve, jössz végre, vagy magamnak kell elvégezni a munkát? – kérdezte Emily kihívóan.

– Ne próbálj magadhoz nyúlni, kicsikém. Ha megteszed, gondoskodom róla, hogy orgazmus nélkül menj haza – ereszkedett Emily lábai közé Vladimir, de egyelőre csak a belső combjait simogatta, és ezzel az örületbe kergette a nőt. – Milyen gyönyörű a puncid, drágaságom. Le kellene festetni, hogy megörökítsük a jövő nemzedéknek – simogatta most már a nagyajkakat, majd hirtelen a hosszú, vaskos középső ujját feldugta egészen a lány G-pontjáig és ott addig masszírozta, amíg Emilyn át nem futott az első orgazmus.

Még finoman rángatózott, amikor Vladimir még jobban széttárta a combjait, közéjük térdelt és most már két ujjával kényeztette, a hüvelyk ujjával viszont a csiklóját kezdte finomat ütögetni. Néhány másodperc múlva Emilynek ismét orgazmusa volt, nem is akármilyen. Lábával úgy szorította Vloda oldalát, hogy ő akaratlanul is felnevetett.

Sokszor mondta Emilynek, hogy egy gyengébb csontozatú embert simán össze tudna roppantani a combjaival, amikor orgazmusa van. Emily ekkor elkapta a kezét az ágy támlájától és a mellbimbóira szorította, csipkedte, dörzsölte azokat.

– Ejnye, kicsi lány, megengedtem neked, hogy elvedd a kezed? Hogy kényeztesd a bimbócskákat? Halljam!

– Nem, nem engedted meg. Engedetlen voltam, kérem, büntess meg – nézett rá Emily szerelmesen és közben megnyalta a szája szélét, amitől Vladimirnek most már teljes hosszában, keményen állt, és erőteljesen lüktetett a farka.

Vladimir tudta, milyen édes büntetést szán Emilynek. Lábat ismét szélesre tárta, és egy selyem kötéllel rögzítette a baldachint tartó ágylábhoz, közép tájt. Így nem csak széttárta, de meg is emelte Emily lábait. Aztán a kezeit kötötte az ágytámlához. Gyönyörködve állt meg egy pillanatra.

– Istenem, hogy te milyen szép vagy, kincsem – nézett végig Emily testén, és közben a hatalmas farkát húzogatta. – Na, nézzük csak, mi hiányzik még innen? Talán két gyönyörű bimbó csipesz? Ha már az előbb te magad próbáltad helyettesíteni? Nem volt türelmed kivárni, igaz?

Először elhelyezkedett kényelmesen Emily lábai között ismét, két oldalára könyökölt és erőteljesen szívni kezdte a mellbimbókat, felváltva, egyiket a másik után. Aztán megcsipkedte, megtekerte azokat, mire Emily ismét orgazmus-közeli állapotba került.

– Nana, kicsi lány, mi ez a rohanás? – nézett fel Vloda mosolyogva. – Légy kicsit türelmesebb, szerelmem. – Ezzel tovább gyötörte Emily mellbimbóit, de nem engedte a lányt elélvezni.

Amikor a bimbók már nem húzódtak vissza, kicsi szederként kellettük magukat, Vloda az ágy melletti fiókhöz lépett és kivett belőle két különleges bimbócsipeszt. A csipesz részt apró gyémántok díszítették. Direkt Emilynek készítette. Ügyes mozdulattal felcsíptette, Emily halkán felsikoltott a kéjtől, miközben majd megőrült, hogy a lábait nem zárhatta össze.

Vloda ekkor ismét belemártotta az ujjait a pinájába, de még mielőtt Emily elélvezhetett volna, ki is húzta belőle. Ezt még

kétszer megismételte, örületbe kergetve ezzel a szeretőjét is, és saját magát is. Aztán az Emily nedvétől síkos ujját óvatosan betolta Emily fenekébe. Amilyen mélyre csak tudta. Emily ekkor élvezett el harmadszor.

Az orgazmus hihetetlen erősséggel söpört végig rajta, Vloda ujját szinte magába szippantotta, képtelen volt megmozdítani. A másik kezével benyúlt Emily hüvelyébe, így kényeztetve őt elől és hátul egyszerre. Ahogy kicsit csillapult Emily orgazmusa, Vloda kihúzta belőle mindkét kezét, megtörölgette, majd levette a bimbó csipeszeket a melléről.

Csak térdelt a lába között, álló farokkal és gyönyörködött az ő kicsi lánykájában, aki hamarosan a felesége lesz.

Itt volt az ideje, hogy végre ő is élélvezzen. Eloldotta Emily lábát és kezét, finoman megdörzsölte azokat, hogy a vérkeringés tökéletesen visszaálljon, majd a nyelvével kezdte kényeztetni a lányt. Először hosszan, érzéken nyalta, majd a csiklója körül körözött. Aztán a nyelvét hol bedugta a hüvelyébe hol meg a csiklóját pöckölte keményen, de még mindig nem engedte élélvezni.

Amikor Emily már véresre csikarta a hátát, és úgy tekergőzött alatta, mint egy angolna, követelve a kielégülést, végre megkönyörült rajta. Egyetlen határozott, erőteljes mozdulattal hatolt belé, kitöltve őt hosszában és széltében. Aztán a feneke alá nyúlt, megemelte kicsit, így még mélyebbre jutott.

Mivel Vloda nemi szerve hatalmas volt, nem csak tökéletesen kitöltötte Emilyt, de olyan mélységekig hatolt, ami a fájdalom és az élvezet határára vitte a lányt. A makkja ott dörzsölte Emily G-pontját, ütemesen, egyre erőteljesebben, egyre gyorsabban. Emily még kétszer élvezett el, miközben Vloda ki sem húzódott belőle. Mindig csodálta, hogy képes erre a férfi. De leginkább azon

álmélkodott, hogy ő maga hogy képes négy-öt, vagy akár hat orgazmust is megélni egyetlen szeretkezésük alatt.

Mire mindketten kielégültek, a lepedőből csavarni lehetett az izzadságot. Vloda azonnal magához húzta Emilyt, átölelte, simogatta egészen addig, míg mindkettőjük légzése és szívverése vissza nem állt a normálisra. Aztán csak letúrta az átizzadt ágyneműt a földre, és magukra húzott egy kasmír takarót, hogy végre pihenjenek kicsit.

– Vloda, megígérsz nekem valamit? – kérdezte álmosan Emily.

– Mit ígérjek meg neked, kicsi lány? – nevetett rá a férfi, mert tudta, hogy Emily képes a leglehetőtlenebb kívánságokkal előállni a szeretkezés utáni percekben.

– Azt, hogy ha feleségül veszel, akkor minden nap fogsz velem szeretkezni. Mindegy, hogy veszekszünk, vagy rosszkedvűek leszünk, fáj a fejünk vagy a fogunk, a napi szeretkezés nem maradhat el.

– Ezt megígérem, kicsi lánykám – nézett rá nagy szeretettel a férfi. – Amíg feláll a farkam, addig olyan lesz a szeretkezés nekünk, mint a fogmosás. Hozzá tartozik a mindennapjainkhoz. De most már pihenj egy kicsit, mielőtt birtokba vesszük a fürdőszobát. Remélem, nem akarsz hosszú jegyességet, mert nagyon szeretném, ha végre minden este veled térhetnék nyugovóra, és minden reggel melletted ébredhetnék, kicsi lány.

6.fejezet

2013. március 9.

Bécs, Ausztria, a díjátadó

– Hölgyeim és Uraim, nagy megtiszteltetés számomra, hogy az afrikai országok gazdasági miniszterei által alapított Afrika jövőjéért díjat az idén én vehetem át. Bár a díjon egyedül az én nevem áll, tudom, hogy ez a kitüntetés az egész családomat illeti. Nekik köszönhetem mindazt, amit tudok, és azt, aki vagyok. Az én családom nem csak gazdag, de igen különleges is. Ők nagyanyám, Apollónia Asperg Mac Malcolm egy kivételes asszony volt, okos, talpraesett, bátor, következetes, kiváló anya, még kiválóbb mester. Csak nézzenek rám.

Kenneth megvárta, amíg elült a nevetés és utána folytatta a beszédét.

– Ezzel a díjjal az afrikai kormányok nem az én, hanem a családom több évtizedes munkáját ismerték el ma, ezért is fájdalmas számomra, hogy Polli már nem érhetette ezt meg. Itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy bejelentsem, a privát vagyonomból ötmillió dollár törzstőkével Apollónia Asperg díjat alapítottam olyan fiatal nőknek, akik újszerű vállalkozásba kezdenek a harmadik világbeli országokban, ahol a legnagyobb szükség van mind munkahelyteremtésre, mind arra, hogy a nőket egyenrangú félként ismerjék el. Minden évben imádott ük nagymamám születésnapján, június tizenötödikén kerül sor majd a díjak és támogatások átadására.

Kennethnek ismét meg kellett szakítania a beszédet, a hírre a díszvacsora vendégei mind felállva tapsoltak.

– Még egyszer köszönöm a megtiszteltetést, és az est hátra lévő részére jó szórakozást kívánok önöknek.

Ezzel lelépett a pódiumról, elsőként Emilyt ölelte magához, majd Dianát. Aztán Natalia, Borisz és William következett, végül az apjával a szokásos rideg kézfogás, és Chantal levegőbe cuppantott puszija következett. A szomszédos asztaloktól sokan felálltak, hogy személyesen is gratuláljanak a még nem egészen huszonhat éves üzletembernek, az Asperg család üdvöskéjének.

A vacsora kiváló hangulatban zajlott, és már alig várták a végét, amikor sor kerül az afrikai művészek által felajánlott alkotások licitjére. Legnagyobb meglepetésükre Helena vezette a licitálást.

Mindannyian részt vettek az árverésen, sokszor egymás ellen is, és közben igen jól szórakoztak. A jó cél érdekében igyekeztek felszófolni az árat minden esetben, ugyanis a befolyó összeg három egyenlő részben került megosztásra: az első egyharmada a művészé, a második harmad ebben az évben egy új művészeti egyetem létrehozását segítette Sierra Leonében, míg a harmadik harmad egy speciális, nehezen kezelhető gyermekeket befogadó gyermekotthonnak nyújtott támogatást, hogy a zene, a tánc és a kézművesség bevonásával is segítsék, támogassák a gyerekek mentális kezelését Malawiban.

Az árverést követően talán még többen gratuláltak nekik a licitáláshoz, mint a díjhoz. Mindenki tudta, az Asperg családra mindenkor számíthatnak a szervezők. Mire Kenneth kibontakozott az utolsó kézfogásból is, Helena már nem volt sehol. Látva unokája arcán a csalódottságot, Emily önelégülten bökte meg Borisz könyökét.

– Na, mit mondtam? Egyszer őt is utoléri a végzete.

– Hát, ha fiatalabb lennék, lehet, hogy konkurenciája is lenne – nevetett Borisz, és máris odébb kapta a lábát az asztal alatt, mert tudta, hogy ezt Emily nem hagyja büntetlenül.

– Ti meg mit ficáncoltok itt, mint két tinédzser – jött vissza az asztalhoz Natalia mosolyogva, aki közben felfedezte egy régi barátnőjét egy másik társaságban, és rövid ideig vele beszélgetett.
– Emily, hagyd békén a lovagomat, Apa ma az enyém, nem a tiéd. Neked ott a család üdvöskéje – nevetett, hiszen nagyon is élvezte, hogy kisajátíthatta az apját, ha csak néhány óra erejéig is.

Mindegy, hogy hány éves, hogy ő maga is anya. Az apja és ő első percben igazi apa-lánya szerelembe estek még akkor, amikor Borisz kézbe fogta kicsi lányát a születésekor, és ez soha nem szűnt meg létezni kettőjük között.

– Szóval, miért is ficáncoltok úgy, mint két tinédzser, akik rossz fát tettek a tűzre? – kérdezte újra Natalia.

– Úgy tűnik, Kennethet utol érte a szerelem, csak még nem tud róla – válaszolta Borisz.

– És mi ebben az újdonság? A pasik soha nem veszik észre, amikor utoléri őket a szerelem, csak amikor már kiböki a szemüket – nevetett a lány. – És ki a szerencsétlen? – nézett körbe.

– Helena, aki az árverést vezette – súgta oda Emily.

– Anya, minden csodálatom a tiéd, de ezt még te sem mondhatod komolyan, hogy az a Kenneth, akit mindannyian ismerünk, néhány perc alatt szerelembe esett valakivel, akivel egyébként még egy szót sem váltottak? – nevetett Nati.

– Itt vagy te tévedésben – hajolt közelebb Emily a lányához és az anyjához. – Ugyanis ma reggel elmentünk szétnézni egy

galériába, és a villámcsapás ott érte Kennethet. Annak a galériának a tulajdonosa Helena. És nem csak Helenát ismertük meg, hanem a fantasztikus kisfiát, Stefánt is. És Kennethet mindketten lenyűgözték.

– Húha, akkor ez a ma este volt a jel? Így mondta mindig anya, ugye? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Diana. – Hogy figyeld a jeleket, próbáld meg észrevenni. Minél előbb észreveszed, annál előbb megérted, mit akarnak neked üzeni.

– Nektek is hiányzik a dédi? – kérdezte Nati. – Isten bizony mondom, amikor Kenneth bejelentette az emlékére alapított díjat, úgy éreztem, mintha itt ült volna mellettem. Még a parfümje illatát is tisztán éreztem.

– Persze hogy hiányzik, szívem, – simogatta meg Nati arcát Diana, – hiszen még csak két éve, hogy meghalt. És mindig is hiányozni fog. Tényleg kivételes ember volt, minden területen – sóhajtott egy hatalmasat.

– Nem is könnyű a nyomdokában maradni. Össze kell kapni magunkat, ha nem akarjuk magunkra vonni a haragját – mosolygott Emily. – Szerintem ő még a túlvilágról is képes lenne fenéken billenteni minket.

– Amíg Kenneth kezében a gyeplő, ez nem fordulhat elő. Ő tényleg kiköpött mása a dédinek. Csak férfiben, nem nőben.

Ezen végre mindannyian jóat nevettek.

7.fejezet

Az este a szokásos módon zajlott, mindenki gratulált mindenkinek, mindenki betartotta a társasági szabályokat, amire Apollónia mindig nagy hangsúlyt fektetett. Annyira, hogy Kenneth még egy táncra is hajlandó volt Chantallal, a mostoha anyjával.

– Tudod, Kenneth, most megleptél. Ez az első alkalom, hogy táncolsz velem, a mostoha anyáddal – mondta Chantal rezignáltan, a szokásos művi mosollyal az arcán.

– Chantal, ne rontsuk el ezt a szép estét. Az, hogy soha nem táncoltam veled, talán annak volt köszönhető, hogy vagy nem jöttetek el egyik családi eseményre sem, beleértve az esküvőket meg a karácsonyokat is, vagy ha eljöttetek, az udvarias egy óra után, ami általában a vacsorát jelentette, azonnal leléptetek. Mostoha anyám pedig soha nem voltál. És nem csak azért, mert soha nem éltem veletek, hanem azért sem, mert semmiféle anyafia kapcsolat nincs és nem volt soha köztünk. De hidd el, ezért soha nem haragudtam rád. Én mindenből a legjobbat kaptam Emily mellett.

– Talán igazad van, Kenneth, de csak talán. És mindemellett szögezzük le, hogy te sem igyekeztél megkedveltetni magad, és arra sem törekedtél, hogy apáddal úgy döntsünk, jobb lenne, ha velünk élnél.

– Chantal, köszönöm a táncot. Ha nem haragszol, most visszakísérlek Archibaldhoz – állt meg Kenneth a szám közepén, de még mindig udvariasan a kezét nyújtva Chantal felé.

– Archi az apád, Kenneth. És nem illik szám közben megállni. Ennyit azért még te is tudhatnál – próbált meg nem tudomást venni Kenneth felé nyújtott kezéről.

– Nem, Chantal, ő a biológiai apám. Se nem több, se nem kevesebb. Az én igazi apám Borisz. Amit egy férfinak tudni kell, az tőle tanultam, és nem Archibaldtól. Visszakísérhetlek az asztalhoz, vagy egyedül kívánsz táncolni tovább?

Chantal érezte, hogy túlfeszítette a húrt, de elege volt már abból, hogy szinte semmit nem élvezhetett a nagyhatalmú és nagy befolyású Asperg családból, mert a férje szinte nem is engedte a család közelébe. Most sem lennének itt, ha szolgálati ügyben nem kellett volna tovább maradniuk néhány nappal, és ha a következő diplomáciai állomásuk nem a Dél-Afrikai Köztársaság lenne. Mint Dél-Afrikai nagykövet, a férje Namíbiában is ellátja majd a nagyköveti feladatokat. Kenneth következő világrengető projektje pedig éppen ott lesz. Alig két hónap múlva indul. Kenneth egy kapcsolati-aranybánya jelenleg Afrika déli csücskében, és Chantalnak esze ágában sem volt ezt kiengedni a kezéből.

– Archibald, Chantal, köszönöm, hogy eljöttetek. Éreztétek jól magatokat – kísérte vissza Kenneth Chantalt az asztalhoz, és már hátat is fordított nekik.

Emily látta unokája arcán átsuhanni a fájdalmat, szinte azonnal mellé lépett és a karjára tette a kezét.

– Gyere te ünnepelt, forgass meg erre a számra. Tudod, hogy imádom a keringőt – ezzel kimentette Kennethet a kellemetlen helyzetből, még mielőtt az tényleg kínossá válhatott volna. – Mi volt ez? Mit mondott Chantal? – kérdezte rögtön, ahogy egy kicsit eltávolodtak tőlük.

– A mostoha anyámnak nevezte magát, és felrótta nekem, hogy én soha nem törekedtem arra, hogy ők, érted, Emily, ŐK magukhoz AKARJANAK venni.

– Megbuggyant ez a nő? Vagy túl sokat ivott? Ez azért még tőle is meredek.

– Nem tudom, de azt hiszem, nekem hosszú időre elég volt a mai este az édes családi jelenetből velük. Remélem, most is van valami halaszthatatlan esemény, amire hamarosan el kell menniük – forgatta meg Emilyt lendületesen.

– De nem csak ennyi volt, igaz? Ez csak a dióhéjban változat.

– Jól van, saszsem kisasszony, majd otthon elmesélem az egészet, de most már tényleg élvezni szeretném az estét. És ehhez elsősorban rád van szükségem, kedves kísérőm – nevetett Kenneth és végre teljes szívvel belevetette magát a híres Bécsi keringőbe, karján az elbűvölő nagynijával, akit mindenkinél jobban szeretett.

Az este nehezen akart véget érni. Miután Archibald és Chantal elköszöntek – mindenki nagy öröme, – lényegesen jobb lett a hangulat. Kenneth táncolt Dianával, aztán Natalival, de Borisz közölte, hogy Nati ma az ő kísérője és kéri vissza. Éjfél után Dia és William elköszöntek, mondván, mulassanak csak a fiatalok, őket már várja az ágy. Emily, Borisz, Nati és Kenneth éjjel kettőkor még elmentek a Hilton bárjába, ahol legnagyobb örömükre élő zene volt, és végre igazán elengedhették magukat. Kicsit spiccesen üldögéltek a kényelmes fotelokban, amikor Emily szóba hozta Helenát.

– Kár, hogy olyan gyorsan eltűnt, szívesen meghívtam volna az asztalunkhoz.

– A babysitter csak tizenegyig ért rá, muszáj volt elrohannia – válaszolta Kenneth, mire Emily és a lánya sokatmondóan néztek össze.

– És te ezt honnan tudod? – kérdezte Nati.

– Odajött hozzám gratulálni, majd én is gratuláltam neki, és meghívtam az asztalunkhoz. Akkor mondta.

– Aha. Ahhoz képest, hogy elég sokan gratuláltak neked, nem láttam, hogy bárkit is meghívtál volna az asztalunkhoz – évődött tovább Nati.

– Nahát, okoska, mit nem mondasz – húzta meg a haját úgy, ahogy gyerekként is mindig tette, ha fel akarta bosszantani. – A többieknek volt asztaluk, minek hívtam volna meg őket? De Helena nem vendég volt, hanem keményen dolgozott azon, hogy minél több pénz befolyjon az este.

– Talán ezért licitáltál minden alkalommal olyan lelkesen? Vagy ez csak véletlen volt? – nevetett Nati és jókorát ütött Kenneth kezére, aki még mindig a haját birizgálta.

– Na, gyere öreglány, menjünk haza, hagyjuk a gyerekeket tombolni – állt fel Borisz, és a kezét nyújtotta Emily felé.

– El a kezekkel a kísérmőtől – segítette fel Emilyt Kenneth a fotelból. Velem jött, és velem is fog hazamenni.

– Jól, van, Casanova. Látom valaki beléd nevelte az illemet az évek alatt.

Borisz cseppet sem finoman, de széles mosollyal az arcán veregette hátba Kennethet, majd Natiba karolt, és elindultak kifelé. Az előtérben a nők még elmentek a mosdóba, Borisz taxit kért, Kenneth pedig rendezte a számlát.